

Arrest

nr. 314 624 van 11 oktober 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTE VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en advocaat M. KIWAKANA loco advocaat F. LANDUYT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 1 juli 2022.

Op 6 juli 2023 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS of verweerder), bijgestaan door een tolk die het Pasjtoe machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 20 juli 2023 nam het CGVS de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Naqraq gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het

soennitische geloof aan. U ging tot de elfde graad naar school. Uw vader werkte sinds midden 2018 als journalist voor de radiozender H; in Jalalabad stad.

In datzelfde jaar ontving uw vader een oproepingsbrief van de taliban waarin ze hem vroegen hen te vervoegen. Uw vader ging niet in op deze oproeping en deed verder met zijn werk. Twee maanden later, aan het einde van 2018, ontving hij een dreigbrief van de taliban waarin hij en zijn familie bedreigd werden met de dood. Daarna ging uw vader in het geheim naar zijn werk.

Ongeveer één à twee maanden na de machtsovername door de taliban vertrok u samen met uw gezin uit Afghanistan. Jullie reisden via Pakistan en Iran naar Turkije maar raakten elkaar kwijt in Turkije. Uw familie werd gedeporteerd naar Afghanistan. Enkel uw jongere broer M; was nog bij u. Jullie reisden met jullie twee verder naar Griekenland, Macedonië en Servië en van Servië reisde hij alleen verder naar België waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende op 16 november 2021 (DVZ nr. xxx; CGVS xx). Toen u in Servië was hoorde u plots niets meer over uw familie in Afghanistan. Tot op heden weet u niet waar ze zijn. Na zes à zeven maanden in Servië doorgebracht te hebben, reisde u verder naar Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. U kwam op 1 juli 2022 aan in België waar u op diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u kopies van de taskara en het paspoort van uw vader, twee documenten inzake het werk van uw vader, twee dreigbrieven van de taliban, drie familiefoto's en een arbeidscontract.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder in Oostenrijk op 18 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (EURODAC Search Result, Brief Dublin Unit Oostenrijk, dd. 02/09/2022). Evenwel gevraagd bij het CGVS of u ook in een ander land asiel aanvraagde, stelt u van niet. Er zouden enkel onder dwang vingerafdrukken zijn afgenomen in Oostenrijk maar u zou er geen asiel hebben aangevraagd (CGVS, p. 21). Ook bij DVZ gaf u eerder te kennen geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in een ander land maar enkel vingerafdrukken in Oostenrijk te hebben afgegeven (Verklaring DVZ, punt 32). U heeft met andere woorden verschillende andere EU-landen doorkruist maar wilde graag naar België komen omdat uw familie hier is en België de mensenrechten en Afghaanse vluchtelingen respecteert (Verklaring DVZ, punt 37). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Oostenrijk en helemaal doorgereisd bent tot in België, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Ook wordt uw algehele geloofwaardigheid reeds aangetast doordat u leugenachtige verklaringen aflegt over de sociale media waarop u actief zou zijn. Gevraagd aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS of u een facebookprofiel heeft, stelt u van niet. Verder gevraagd of u nooit een facebookprofiel heeft gehad, antwoordt u ontkennend. U zou het tot nu toe nooit gebruikt hebben en facebook een tijdsverspilling vinden. Ook Instagram zou u niet hebben of gebruiken (CGVS, p. 4). Evenwel blijkt uit nazicht dat u wel degelijk over een facebookprofiel onder de naam N; beschikt (Stuk 3, blauwe map). Wanneer u dit profiel getoond wordt bij het CGVS, ontkent u hier actief op te zijn en er geen toegang tot te hebben. Gevraagd waarom u eerder stelde nooit facebookpagina te hebben, claimt u deze niet te gebruiken en er gewoon foto's op geplaatst te hebben maar het verder zo gelaten te hebben. Sindsdien zou u de pagina vergeten zijn en niet meer geopend of gebruikt hebben. Op de vraag wanneer de laatste keer was dat u deze facebookpagina gebruikte, verklaart u dat dit in 2022 was en poneert plots dat het uw broer M. was die uw account opende en er foto's van u op plaatste; zelf zou u er nooit foto's op gezet hebben. Ofschoon u bovendien beweerde geen Instagram te hebben, blijkt uit uw facebookprofiel op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wel degelijk dat u een Instagram onder dezelfde naam N; heeft (Stuk 4, blauwe map). Wanneer dit Instagramprofiel achteraf opnieuw gecontroleerd wordt, blijkt dat deze door u verwijderd werd (Stuk 5, blauwe map). Ook op dit Instagramprofiel zou u zelf niet actief zijn maar het zou door uw broer onder uw naam gebruikt worden (CGVS, p. 12). Uw broer zou dit gedaan hebben omdat hij te verlegen was om zijn eigen facebook te gebruiken om er foto's van zichzelf op te plaatsen en ook zodat de mensen u zouden leren kennen (CGVS, p. 12). Dat uw broer uw facebookprofiel zou gebruiken om er foto's van u op te zetten met als reden dat hijzelf te verlegen is om zijn eigen foto's op zijn eigen facebook te plaatsen, raakt kant noch wal. Dat hij dit tevens zou gedaan hebben zodat de mensen u zouden leren kennen, is merkwaardig temeer daar u verklaarde net Afghanistan met het hele gezin te zijn ontvlucht omwille van de bedreiging door de taliban.

Dat uw broer dan actief foto's van u zou posten op uw Facebookprofiel zodat iedereen die kon zien, doet de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 9 en 17).

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban. Aan uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan kan immers geen geloof gehecht worden.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die werken of werkten als journalist of in de media te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat u met uw hele gezin uit Afghanistan vluchtte omwille van het werk van uw vader als journalist en dat uw vader evenals de rest van uw gezin, behalve uw jongere broer M., heden vermist zijn. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

Ten eerste heeft u het profiel van uw vader niet aannemelijk gemaakt. Zo weet u niet veel informatie over het werk van uw vader te geven, enkel dat hij sinds midden 2018 journalist was voor H. radio in Jalalabad. Uw broer M. beweerde eerder bij het CGVS overigens dat uw vader sinds het begin van 2018 werkzaam was voor de zender. U haalt aan dat ze op deze radio het nieuws vertelden, entertainment, programma's en muziek uitzonden. Gevraagd welke programma's ze uitzonden, verklaart u vaagweg dat ze entertainment zoals sporten en andere dingen uitzonden. Verder gevraagd naar de namen van die programma's poneert u dat ze het sportnieuws noemden en ook het nieuws uitzonden. U herhaalt dat ze entertainment programma's over sporten zoals voetbal en cricket lieten horen. Verder zouden ze ook over rechten zoals vrouwenrechten gesproken hebben. Gevraagd naar de namen van die programma's over vrouwenrechten, stelt u opnieuw vaagweg dat ze de rechten verdedigden en soms informatie gaven over de vrouwen. Specifieke namen van programma's hierover kent u evenwel niet. Wat ze precies over deze vrouwenrechten op de radio zeiden, kan u ook niet zeggen en u verschuilt zich achter de bewering niet zoveel naar die zaken geluisterd te hebben. Over welke andere thema's op de radio werd gesproken, heeft u evenmin informatie (CGVS, p. 7-8). Ook over de specifieke momenten dat uw vader het nieuws uitzond op de radio, blijft u heel vaag. Behalve dat hij op vrijdag vrijaf zou gehad hebben, kan u niet zeggen wanneer uw vader precies het nieuws uitzond. Gevraagd op welke dagen hij het nieuws bracht, antwoordt u dat hij in een week als hij de kans kreeg dit deed. Verder gevraagd of dit elke dag was, stelt u van niet. U denkt dat er ook een andere persoon zou geweest zijn die in zijn plaats het werk deed. In de ochtend zou uw vader het nieuws hebben uitgezonden en soms in de namiddag als er tijd was. Van vaste dagen of momenten dat uw vader uitzond en of hij daarnaast andere programma's dan het nieuws uitzond, bent u echter niet op de hoogte. Wat uw vader bovendien op het werk deed behalve het nieuws uitzenden, weet u niet (CGVS, p. 10-11). U blijft met andere woorden heel vaag over de inhoud van de zender en het werk van uw vader als journalist en dat terwijl uw vader sinds midden 2018 tot aan de machtsovername in 2021 journalist geweest zou zijn (CGVS, p. 9).

U bezorgde een kopie van de werkbadge van uw vader waarop de naam van uw vader en producer vermeld staat. Gevraagd waarom de badge spreekt over producer terwijl u zegt dat uw vader journalist was, vraagt u wat een producer is. U blijft erbij dat uw vader journalist was en heeft nooit iets anders van uw vader gehoord (CGVS, p. 12-13). Daarnaast maakte u een certificaat van het werk van uw vader over waarin vermeld staat in welke periode hij voor de radiozender werkte. Gevraagd wanneer uw vader dit certificaat ontving, stelt u in 2018. Hoe het mogelijk is dat het certificaat in 2018 werd opgesteld terwijl het certificaat vermeldt dat uw vader van 2018 tot 2021 voor de zender werkte, is eigenaardig. U tracht als excuus aan te voeren dat uw vader dit attest reeds in 2018 ontving maar er toen nog niets op geschreven stond en toen hij stopte met zijn werk in 2021 ze de data erop schreven (CGVS, p. 13). Deze verklaring kan echter niet overtuigen.

Voorts bezorgde u wel de taskara en het paspoort van uw vader maar maakte u zelf geen enkel identiteitsbewijs over. Uw oom langs vaderszijde zou gezocht hebben naar uw taskara in jullie huis in Afghanistan maar zou deze niet gevonden hebben. U weet met andere woorden niet waar uw taskara is of wat ermee gebeurd is (CGVS, p. 5). Bij DVZ gaf u nochtans aan dat uw taskara zich in Afghanistan zou bevinden en vermeldde u niets over dat deze zoek geraakt was (Verklaring DVZ, punt 27). Ook uw broer bezorgde geen enkel identiteitsbewijs en gaf een gelijkaardige verklaring bij het CGVS (CGVS, p. 6; CGVS broer M., p. 3). Gevraagd hoe het mogelijk was wel de identiteitsbewijzen van uw vader te verkrijgen via uw oom maar niet uw eigen taskara, verklaart u dat uw vader zijn spullen centraal hield in een zak en jullie nog jong waren en jullie papieren overal lieten (CGVS, p. 14). Deze poging tot excuus voor het ontbreken van uw eigen identiteitsbewijs kan evenwel niet overtuigen. Het gegeven dat u, in weerwil van uw medewerkingsplicht, nalaat enig document voor te leggen ter staving van uw identiteit, nationaliteit(en), land van gewoonlijk verblijf of reisweg, en de vaststelling dat u hier bovendien geen aanvaardbare verklaringen voor kan bieden, ondermijnt uw geloofwaardigheid. Uit niets blijkt dat de op de door u neergelegde

documenten genaamde K. daadwerkelijk uw vader is. In de taskara van voornoemde persoon staat tevens dat hij winkelier van beroep was. U gaf nochtans te kennen dat uw vader nooit ander werk gehad heeft voor zijn werk op de radio en jullie enkel leefden van de opbrengst van jullie gronden (CGVS, p. 9-10).

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid van een journalist zou zijn, is hoe dan ook onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Zo zijn uw verklaringen bij het CGVS over de bedreigingen van de taliban ten aanzien uw vader tegenstrijdig met de verklaringen die uw broer M. hierover bij het CGVS aflegde, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven onderuit gehaald wordt. Waar u beweert dat het eerste contact van de taliban met uw vader via een oproepingsbrief verliep die in 2018 aan hem overgemaakt werd, poneerde uw broer dat deze oproepingsbrief door de taliban vijf maanden voor de machtsovername, zijnde in 2021, aan uw vader werd overgemaakt (CGVS, p. 18; CGVS broer M., p. 17). Bovendien verklaarde u niet te weten hoe de taliban deze brief precies overmaakten, de brief zou niet naar jullie huis gestuurd zijn maar uw vader zou met de brief in zijn hand thuisgekomen zijn (CGVS, p. 18). Uw broer stelde evenwel dat die oproepingsbrief 's nachts bij jullie thuis achtergelaten werd door de taliban en jullie de brief 's ochtends vroeg zagen (CGVS broer M., p. 17-18). De tweede brief van de taliban zou volgens u twee maanden later, nog steeds in 2018, aan uw vader overgemaakt zijn. Deze brief zou onderweg of op uw vader zijn werkplaats aan hem gegeven zijn, maar meer weet u er niet over. Uw vader zou dit nooit met jullie gedeeld hebben om jullie niet bang te maken (CGVS, p. 19). Uw broer daarentegen voerde aan dat deze brief ongeveer twee maanden na de oproepingsbrief in 2021 op dezelfde manier 's nachts bij jullie thuis achtergelaten werd (CGVS broer M., p. 18). U beweert voorts dat uw vader na deze dreigbrief verder bleef werken maar in het geheim alle dagen naar zijn werk ging (CGVS, p. 20). Uw broer claimde dan weer dat uw vader na de dreigbrief stiekem naar zijn werk ging maar niet meer alle dagen naar zijn werk ging, hij zou af en toe gaan werken zijn en de rest van de tijd zou hij gewoon thuis gebleven zijn (CGVS broer M., p. 19). Geconfronteerd met de eerdere verklaringen van uw broer, tracht u jullie beide versies te verzoenen door te stellen dat uw broer misschien bedoelde dat uw vader soms op vrijdag een vrije dag had (CGVS, p. 20). Deze poging tot verweer kan evenwel niet overtuigen.

Tevens legt u tegenstrijdige verklaringen met uw broer af over het tijdstip van jullie vertrek uit Afghanistan. Waar uw broer beweerde het land verlaten te hebben met het hele gezin drie à vier dagen na de machtsovername, poneert u ongeveer een à twee maanden na de machtsovername door de taliban te zijn vertrokken (CGVS broer M., p. 5 en 20; CGVS, p. 5 en 21). Gevraagd waarom uw broer eerder stelde enkele dagen na de machtsovername te zijn vertrokken met het gezin, ontkent u dat uw broer die exacte informatie zou kennen. U poogt als excuus aan te voeren dat hij een minderjarige was en de tijd niet precies kon weten dus dat hij bij benadering bedoelde (CGVS, p. 21). Evenwel pretendeerde uw broer expliciet dat jullie drie à vier dagen na de machtsovername vertrokken en liggen jullie verklaringen wel heel erg ver uiteen. Ook deze poging tot verweer kan vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheffen.

Tot slot zijn ook uw verklaringen over de situatie van uw familieleden tegenstrijdig. U stelt bij het CGVS dat uw familie sinds hun deportatie vanuit Turkije vermist is. U zou in Servië nog gedurende een zestal maanden contact met hen gehad hebben en erna niets meer van hen vernomen hebben. Uw paternale oom zou u gezegd hebben dat het kon zijn dat ze naar Europa waren vertrokken maar u heeft geen verdere informatie over hen. Op de DVZ beweerde u echter dat uw familie na voornoemde repatriëring ontvoerd en vastgehouden werd door de taliban. Uw paternale oom zou u dit verteld heeft aan telefoon (Verklaring DVZ, punt 19; CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u in uw vorig interview verklaarde dat de taliban uw familie ontvoerd en vastgehouden heeft, ontkent u dit verklaard te hebben. U zou er vermeld hebben dat u twijfelde over wat er met hen gebeurd was. Uw paternale oom zou u gezegd hebben dat ze niet meer daar waren (CGVS, p. 17). Uw uitleg is niet afdoende.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Over de taskara van uw vader, het paspoort van uw vader en de documenten over het werk van uw vader bij de radio werden supra reeds opmerkingen geformuleerd. De foto's van uw broer, uw vader en u kunnen daarenboven geen toegevoegde waarde bieden aan uw asielmotieven daar deze foto's evenmin aantonen dat deze persoon daadwerkelijk uw vader is. De foto's dateren voorts van heel lang geleden en kunnen eender wie voorstellen. Recentere foto's van u met uw vader heeft u niet. Waar u bovendien poneert dat de foto met het jongetje en de volwassene, uw broer M. en uw vader zijn, beweerde uw broer eerder dat dit uw vader en u waren (CGVS, p. 17; CGVS broer M., p. 20). Aan foto's kan tevens weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

U bezorgde ook twee brieven van de taliban. Naast het feit dat het gaat om kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier at in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten

bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Het arbeidscontract toont aan dat u werkt in België maar zegt niets over uw vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schaden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode

voor de machtsvername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de

machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de

negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U was reeds negentien jaar oud bij uw vertrek uit het land, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen (CGVS, p. 5).

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

In het kader van het verzoek om internationale bescherming ingediend door uw broer M. werd eveneens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Aanvullende nota's

Verzoeker heeft in een aanvullende nota, conform artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, de volgende stukken ter zitting neergelegd, die hij inventariseert als volgt:

1. Aanbevelingsbrief van 23 april 2024 van bedrijf K(...)
2. Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur
3. Addendum aan arbeidsovereenkomst
4. Blanco strafregister
5. Verschillende stukken aangaande vakantiegeld 2023
6. Aanslagbiljet
7. 4 kleurenfoto's van de vader

Verweerder legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- (1) EUAA, COI "Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- (2) EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- (3) EUAA, "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;

- (4) EASO, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- (5) EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- (6) EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- (7) EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio-Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- (8) EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- (9) UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosivedevicescivilians-afghanistan>;
- (10) COI Focus, "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghansen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

4. Feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering alsook redelijke aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden

beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (naar analogie EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland, punten 352 en 389). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

5. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht en van “het beginsel van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker benadrukt dat hij doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker erkent dat hij aan het begin van het onderhoud bij verweerder heeft gesteld geen Facebookprofiel te hebben. Het is zijn jongere broer die toch een account heeft geopend voor verzoeker en er foto's van verzoeker heeft op geplaatst, omdat de jongere broer te verlegen was om een eigen Facebookaccount te gebruiken en er foto's van zichzelf op te plaatsen. Vervolgens gaat verzoeker in op bepaalde motieven van de bestreden beslissing. Zo gaat hij in op het profiel van zijn vader als journalist, de werkbadge met de term “producer” op, het feit dat hij geen identiteitsbewijs heeft overgemaakt, het feit dat de vader nooit ander werk heeft gehad dan werken voor de radio en zij leefden van de opbrengst van de gronden, de verklaringen over de bedreigingen van zijn vader, de datum van vertrek uit Afghanistan, en de verklaringen over de situatie van de familieleden na de vlucht uit Afghanistan. Voor de tegenstrijdigheden met zijn broer, stelt hij dat zijn jongere broer zeer jong was en is, niet alles weet, zeer introvert is en de zaken van verkeerd benoemt.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/4 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en van het “beginsel van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker voert aan dat hem onterecht de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Hij citeert uit een UNHCR-rapport van 6 augustus 2013 en stelt dat hieruit blijkt dat er duidelijk een “algemeen probleem” is in Afghanistan. Hij stelt nog dat het CGVS onterecht geen rekening heeft gehouden met zijn profiel en persoonlijke situatie bij de beoordeling van het risico en alleen maar kijkt naar het geografisch risico. Hij citeert vervolgens uit het “recentste” rapport van EASO (EUAA) van 11 november 2021 en betoogt dat hieruit blijkt dat afgewezen verzoekers om internationale bescherming gevaar lopen bij een terugkeer naar Afghanistan. Nog verwijst hij op algemene wijze naar enkele andere rapporten. Hij betwist dat er in zijn geval kan worden gesproken van een intern vluchtalternatief in Kaboel, zoals volgens hem in de bestreden beslissing wordt gesteld. Verzoeker leest nog in de bestreden beslissing dat hierin rekening wordt gehouden met een rapport van UNHCR van 30 augustus 2018. Hij stelt dat uit dit rapport blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 is achteruit gegaan en hierin wordt bevestigd dat er nog steeds veel regionale verschillen bestaan waardoor elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. Hij schetst de veiligheidssituatie zoals deze volgens hem bestond geruime tijd voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Ten slotte citeert verzoeker uit het reisadvies voor Afghanistan op de website van de FOD Buitenlandse Zaken, maar hij vermeldt geen weblink en evenmin kan worden afgeleid wanneer hij deze website heeft geconsulteerd.

Verzoeker vraagt de nietigverklaring van de beslissing van het CGVS te bevelen en hem te erkennen als vluchteling, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

6. Onderzoek van het beroep

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er allereerst op dat de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in voorliggend geval bereikt.

6.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming legde hij de taskara en het paspoort van zijn vader neer. Verzoeker legde weliswaar geen eigen identiteitsdocument neer. Er wordt door verweerder niet betwist dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft en afkomstig is uit het district Surkhrod in de provincie Nangarhar.

Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader als radiojournalist voor een zender die de voormalige overheid steunde.

In de bestreden beslissing acht verweerder deze vrees voor vervolging niet overtuigend. Verweerder motiveert hierover onder meer dat :

1. Wat betreft het profiel van de vader als radiojournalist, kan verzoeker geen precieze informatie geven over bijvoorbeeld (namen van) programma's van de zender. Verzoeker blijft ook vaag over de specifieke momenten waarop zijn vader het nieuws uitzond op de radio, enkel dat zijn vader vrijdag vrijaf had. Verzoeker zegt wel dat bepaalde programma's betrekking hadden op entertainment, sport (cricket) en vrouwenrechten, maar blijft op de vlakte. Verzoeker weet ook niet wat zijn vader deed op het werk behalve het nieuws uitzenden. Samenvattend oordeelt verweerder dat verzoeker heel vaag blijft over de inhoud van de zender en het werk van zijn vader als journalist.

De Raad stelt vast dat de kennis van verzoeker over de radiozender en programma's van zijn vader inderdaad eerder vaag is, maar dat hij verklaarde dat hij niet veel naar de zender luisterde, behalve de sport. De Raad kan volgen dat indien mijn weinig geïnteresseerd is in iets, men daarover ook potentieel weinig kan toelichten. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker weet waar in de stad deze gevestigd was, weet welke de radiofrequentie was, dat de programma's in 21 of 22 regio's werden uitgezonden, hij kan ook de weg naar het werk van zijn vader toelichten, de wijze waarop hij aan die job was geraakt en weet wie de radio oprichtte. De Raad weerhoudt dan ook niet, alles in overweging genomen, dat de kennis manifest niet afdoende zou zijn van verzoeker over het werk van de vader. Er zijn evenwel andere overwegingen die maken dat de Raad inderdaad meent dat het profiel van de vader als journalist niet afdoende aannemelijk werd gemaakt.

2. Nu verzoeker wel de taskara en het paspoort van zijn vader heeft voorgelegd, maar zelf geen identiteitsbewijs aan verweerder kon voorleggen, is de familieband niet aangetoond en is niet aangetoond dat de persoon op de documenten werkelijk de vader van verzoeker is. Dienaangaande stelt verzoeker in het verzoekschrift dat zijn paternale oom wel gezocht heeft in het huis naar de taskara's van verzoeker en zijn broer, maar die niet gevonden heeft, grotendeels omdat hun papieren rondslingerden in het huis. Dit doet verder geen afbreuk aan het feit dat er thans geen objectief stuk voorligt om de familieband vast te stellen.

3. Bijkomend wijst verweerder erop dat in de taskara van de vader “winkelier” staat van beroep, terwijl verzoeker verklaarde dat zijn vader nooit een ander beroep heeft gehad dan journalist en dat ze voorheen enkel leefden van de opbrengst van de gronden. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de taskara inderdaad werd vertaald en dat onder “beroep” “winkelier” staat vermeld. Nu bovendien ook blijkt dat verzoeker verklaarde dat hun vader nooit een andere job heeft gehad dan journalist, is dit inderdaad een problematische vaststelling in het licht van het profiel van de vader. Op dit aspect gaat verzoeker niet in in het verzoekschrift.

4. Verweerder stelt dat familieleden van personen met bepaalde profielen wel te maken kunnen krijgen met vervolging, maar dat uit de landeninformatie niet blijkt dat het loutere feit een familielid te zijn van een journalist kan volstaan om een nood aan bescherming in hoofde van verzoeker aannemelijk te maken. Hij gaat vervolgens dan ook in op de concrete bedreigingen die verzoeker ten aanzien van zijn vader heeft aangehaald. Verzoeker weerlegt niet dat het enkele feit familie te zijn van een journalist niet volstaat om een

gegronde vrees voor vervolging aan te tonen, maar dat nog steeds individueel moet onderzocht worden wat de concrete vervolgingsfeiten zijn.

5. Verweerder haalt dienaangaande enkele tegenstrijdigheden aan, zo verklaarde de broer van verzoeker dat de eerste oproepingsbrief voor de vader ongeveer vijf maanden voor de machtsovername werd afgegeven (zodus in 2021), terwijl volgens verzoeker dit plaatsvond in 2018. Vervolgens is volgens de broer van verzoeker de brief 's nachts thuis achtergelaten door de taliban en werd die 's ochtends ontdekt, terwijl volgens verzoeker hun vader met de brief thuis kwam. Deze tegenstrijdigheden vinden steun in de gehoorverslagen (het gehoorverslag van verzoeker zijn broer is ook gevoegd aan het administratief dossier) en betreffen relevante vervolgingsfeiten in het relaas. In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat zijn broer zeer jong was, niet alles weet, zeer introvert is en de zaken vaak verkeerd benoemt. Ook al heeft de Raad begrip voor het feit dat verzoeker zijn broer jong was en voor het feit dat data moeilijk te onthouden zijn, lijkt het toch moeilijk aannemelijk dat verzoeker en zijn broer zich tegenspreken over het feit of de brieven van de taliban enkele maanden voor hun vertrek, dan wel drie jaar voor hun vertrek werden afgegeven. Hetzelfde geldt voor de wijze waarop de broers of de vader op de hoogte kwamen van de brieven.

6. Verder merkte verweerder nog op dat op de neergelegde badge van de vader "producer" staat vermeld in plaats van journalist. Dienaangaande stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij niet weet wat "producer" betekent, dit verklaart evenwel niet waarom op een werkbadge van zijn vader die term zou voorkomen, die een andere betekenis heeft dan een radiojournalist.

7. Wat betreft de neergelegde foto's motiveert verweerder ook dat wat betreft de foto van een man met een klein kind, verzoeker stelde dat het zijn vader met zijn broer was, terwijl zijn broer vermeldde dat het hun vader met verzoeker is. Opnieuw vindt deze tegenstrijdigheid steun in de gehoorverslagen. Ook al blijkt uit de foto's dat het kind bijzonder klein is en bijgevolg een vergissing niet onmogelijk is, blijft hierdoor wel de vaststelling van verweerder dat er geen recentere foto's zijn van de vader en verzoeker of zijn broer, dermate dat ook niet op die grond een familieband kan vastgesteld worden.

8. De verklaringen over de situatie van de familieleden is ook tegenstrijdig. Bij verweerder verklaarde verzoeker dat zijn familie sedert hun deportatie vanuit Turkije naar Afghanistan vermist is. De paternale oom verklaarde dat het mogelijk is dat ze ook naar Europa zijn vertrokken. Op de Dienst Vreemdelingenzaken echter verklaarde verzoeker dat zijn familie na de repatriëring werden ontvoerd en vastgehouden door de taliban. De paternale oom zou dit vermeld hebben aan de telefoon. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij nooit heeft beweerd dat zijn familie na de repatriëring werd ontvoerd en vastgehouden door de taliban, nochtans stelt de Raad vast dat dit steun vindt in het verslag van de verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter zitting legt verzoeker nog nieuwe stukken voor. Wat betreft de foto's waarvan verzoeker stelt dat het zijn vader is, blijkt dat het gaat om foto's waarop twee volwassen mannen te zien zijn in een radiostudio. Een van de mannen lijkt fysiek inderdaad op de foto op de taskara die werd voorgelegd. Echter, zoals hoger aangehaald, verandert dit niets aan het gegeven dat de familieband met de man in kwestie niet is aangetoond.

De Raad stelt vast dat de hoger aangehaalde motieven 2 tot en met 8, steun vinden in het gehoorverslag en volstaan om te schragen dat het relaas van verzoeker niet afdoende aannemelijk wordt geacht om vast te stellen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van de aangehaalde job als journalist van zijn vader. Bijgevolg dient de Raad, gezien de devolutieve werking van het beroep, niet in te gaan op de argumenten in het verzoekschrift die betrekking hebben op andere motieven van de bestreden beslissing.

Het geheel van verzoekers verklaringen, de door hem voorgelegde documenten en individuele omstandigheden in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Waar de advocaat van verzoeker en verzoeker zelf er ter terechtzitting op wijzen dat verzoeker een vast contract heeft, zes dagen per week werkt, Nederlands wil leren, uitgaat, vrienden heeft van verschillende nationaliteiten zoals Polen, Tsjechië, hij uitgaat en hij het in België het paradijs vindt, wordt hiermee een vrees op vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering ingeroepen. Verzoeker legt in die zin ter zitting ook via aanvullende nota een aanbevelingsbrief, een arbeidsovereenkomst, een addendum van die arbeidsovereenkomst, een blanco strafregister, een aanslagbiljet en stukken aangaande zijn vakantiegeld voor.

De Raad treedt verweerder bij in diens standpunt dat uit de voorliggende objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker betwist dit op zich ook niet.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

De Raad wijst erop dat het feit dat verzoeker hier werkt, al een zekere kennis van het Nederlands heeft verworven, vlot Engels spreekt zoals blijkt ter zitting, openstaat voor mensen van verschillende nationaliteiten en door de HR officer van zijn werk wordt omschreven als een hardwerkend, vriendelijk en betrouwenswaardig persoon en een blanco strafregister heeft weliswaar lovenswaardig is en aantoonde dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf, zich actief inzet, de wetten respecteert en zich integreert, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet in concreto aannemelijk dat hij omwille van de hiervoor aangehaalde elementen, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Verzoeker stelt op zitting ook uitdrukkelijk dat hij geen probleem zal krijgen in Afghanistan omwille van zijn tewerkstelling in België.

Verzoeker heeft geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 48/3 blijkt niet.

6.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij het profiel van zijn vader als journalist en de daaruit voortvloeiende bedreigingen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker de door verweerder gedane vaststellingen inzake ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan niet concreet betwist. Hierin heeft verweerder op uitvoerige wijze, en met verwijzing naar relevante landeninformatie, toegelicht dat niet blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zal zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. In zijn aanvullende nota brengt verweerder in dit verband ook nog geactualiseerde landeninformatie aan. De Raad treedt deze beoordeling bij en stelt vast dat het risico

voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooiën, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt zelf ook geen enkel concreet element naar voor dat maakt dat hierover anders moet worden geoordeeld. Hij beperkt zich hoofdzakelijk tot verouderde landeninformatie die dateert van voor de machtsovername door de Taliban in het gehele land. Zijn betoog inzake een intern vluchtalternatief is ook niet dienstig. Hiervan is ook geen sprake in de bestreden beslissing.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Verzoeker wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan verzoeker geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES